

Arrest

nr. 99 826 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2012 met refertenummeX.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 augustus 2011, verklaart er zich op 2 augustus 2011 vluchteling.

1.2. Op 26 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 26 september 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Khulna. Sinds 1995 zou u betrokken zijn bij de "BNP" (Bangladesh Nationalist Party). In 2004 zou u "publicity secretary" van de Chatra Dal geworden zijn. In 2005 zou u naar Taiwan gegaan zijn en in 2009 zou u teruggekeerd zijn. Hierna zou u "secretary" van ward 14 geworden zijn. U zou zich verkiesbaar hebben willen stellen als "commissionar", maar dit zou op verzet hebben gestuit van de oppositie partij Awami League. In mei 2009 zou u afgeslagen zijn door uw opponenten. Daar u goed had verdiend in Taiwan zouden lokale gangsters in juni 2009 uw zoon ontvoerd hebben. U zou dit bij de politie aangegeven hebben. Enkele uren later kwam hij vrij nadat u het losgeld had betaald. In oktober 2009 zou u Bangladesh verlaten hebben. U zou een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk (VK) bemachtigd hebben. U zou nooit gestudeerd hebben in het VK, maar in plaats daarvan zou u gewerkt hebben. U zou uw echtgenote, H. S. in april 2010 hebben laten overkomen. Op 31 juli 2011 zouden jullie het VK verlaten hebben om asiel aan te vragen in België. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw valse identiteitskaart, uw valse geboorteakte, uw vals rijbewijs, de geboorteaktes van uw vrouw en zoon, uw huwelijksakte, de identiteitskaart van uw vrouw, een ontvangstbewijs van uw lidgeld, een brief van de "BNP" en een jobkaartje uit London.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Bengaals paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u Bangladesh voor de eerste maal in juni 2011 verlaten hebt, dat u weliswaar ooit een paspoort had, maar niet weet wat er mee gebeurde en dat u nooit een visum of andere verblijfstitel heeft aangevraagd in enig Europees land. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. U verklaarde aanvankelijk immers nooit eerder uw land van herkomst te hebben verlaten. Echter, bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS, gaf u uiteindelijk toe dat u van oktober 2009 tot juli 2011 in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven. Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, terwijl niets u in de weg stond om deze versie van de feiten reeds van bij aanvang van uw asielprocedure te verklaren. Ook verklaarde u plots verscheidene jaren (2005-2009) in Taiwan verbleven te hebben. U kon overigens dit verblijf of een mogelijke terugkeer naar Bangladesh in 2009 op geen enkele manier aannemelijk maken. U gevraagd achter uw paspoort wat het bewijs zou vormen voor al uw beweerde reizen, verklaarde stereotiep dat u het verbrand zou hebben. U lijkt dan ook weinig geneigd de Belgische asielinstanties uw volledige medewerking te geven. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U situeerde uw problemen tijdens uw gehoor voor de DVZ immers allemaal vanaf 2009. U diende dan ook toe te geven dat uw relaas grotendeels gelogen was.

Voorts gaf u aan dat u gelogen had over uw geboortedatum (gehoorverslag CGVS p. 3). U beschikte zelfs over verschillende vervalste documenten om deze foutieve geboortedatum te staven, zoals een identiteitskaart, een rijbewijs en een geboorteakte. U was dus bereid om bewust de Belgische asielinstanties te voorzien van vervalste identiteitsgegevens en vervalste identiteitsdocumenten. Deze vaststelling doet een algehele afbreuk aan de oprechtheid van het geheel

van uw verklaringen. Daar u in staat was om aan vervalste identiteitsdocumenten te geraken, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring dat de andere door u voorgelegde documenten wel authentiek zouden zijn. Overigens blijkt uit informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh. Uw bewering dat u politiek actief was en daardoor afgeslagen werd kunt u dan ook op geen enkele manier aantonen.

Wat betreft de ontvoering van uw zoontje, dient er op te worden gewezen dat waar u deze gebeurtenis voor de DVZ nog op 07 juni 2011 plaatste en dat uw zoontje gedurende 2 dagen werd vastgehouden, verklaarde u nu dat ze op 07 juni 2009 plaatsvond en dat uw zoontje al na enkele uren vrijkwam (gehoorverslag CGVS p. 4). U verklaarde dit bij de politie te hebben aangegeven, maar u legde hier geen bewijs van voor. U wist deze gebeurtenis dan ook niet aannemelijk te maken.

Verder dient er te worden vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenote een asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat dit als student niet mogelijk is. Dit is echter geen afdoende aangezien het VK gebonden is aan de kwalificatierichtlijn en dus bescherming moet bieden aan zij die dit nodig hebben. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk (u verbleef er bijna twee jaren) is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Daar u vervalste identiteitsdocumenten voorlegde, kan er geen geloof in de authenticiteit van uw andere documenten gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden en dat ten onrechte wordt gesteld dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus. Vervolgens wijst hij op de voortdurende mensenrechtenschendingen in Bangladesh. Hij stelt dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Volgens verzoeker is uitwijken naar een andere regio binnen Bangladesh evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker een aantal passages uit internetartikelen van Amnesty International waar de actuele situatie in Bangladesh wordt beschreven. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar Bangladesh, er een reëel risico is op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), herhaalt verzoeker na een theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 3 EVRM zijn uiteenzetting zoals verwoord onder het tweede middel, namelijk dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Bangladesh trieste realiteit zijn, dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Bangladesh evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is en dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren. Verzoeker stelt dat hij door de afwijzing van zijn asielaanvraag de facto wordt gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Bangladesh, waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden.

In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker in het bezit was van een Bengaals paspoort waarmee hij een studentenvisum had aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. De vaststelling dat verzoeker deze informatie aanvankelijk had verzwegen voor de Belgische asielinstanties en daarentegen bij de aanvang van zijn asielprocedure verklaarde dat hij Bangladesh voor de eerste maal in juni 2011 verlaten heeft, dat hij ooit wel eens een paspoort heeft gehad maar niet weet wat er mee gebeurde en dat hij nooit een visum of andere verblijfstitel heeft aangevraagd in enig Europees land, ondermijnt op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid. Er kan dan ook worden vastgesteld dat verzoeker getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure, *quod non in casu*.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal dat hij ook verscheidene jaren (2005-2009) in Taiwan zou verbleven hebben. Verzoeker die verklaarde dat hij zijn paspoort verbrand zou hebben kan in het geheel niet aantonen dat hij in 2009 na een jarenlang verblijf in Taiwan terugkeerde naar Bangladesh alvorens naar het Verenigd Koninkrijk te vertrekken.

Dat verzoeker gelet op zijn beperkte financiële inkomsten enkel met een studentenvisum zijn land kon ontvluchten en om die reden geen asiel kon aanvragen in het Verenigd Koninkrijk is geen aannemelijke verklaring. Niet enkel verklaarde verzoeker zelf dat hij in Taiwan goed verdiend had – dit was overigens de reden waarom gangsters zijn zoon ontvoerden – het Verenigd Koninkrijk is hoe dan ook gebonden aan de kwalificatierichtlijn en dient derhalve bescherming te bieden aan zij die dit nodig hebben.

Verzoeker gaf bovendien ook zelf aan dat hij gelogen had over zijn geboortedatum en dienaangaande zelfs verschillende vervalste documenten zoals een identiteitskaart, een rijbewijs en een geboorteakte te hebben neergelegd.

De vaststelling dat verzoeker (i) aanvankelijk zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk verzwegen heeft, (ii) er nooit asiel heeft aangevraagd terwijl hij hiertoe gedurende twee jaar de mogelijkheid toe had, (iii) zijn paspoort moedwillig vernietigde zodat niet kan worden nagegaan of verzoeker na zijn jarenlange verblijf in Taiwan terugkeerde naar Bangladesh alvorens af te reizen naar het Verenigd Koninkrijk, (iv) de aanval van leden van de Awami League bij de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde in 2010 en de ontvoering van zijn zoontje in 2011 terwijl hij in die periode in het Verenigd Koninkrijk verbleef en (v) bovendien ook nog eens bereid was om doelbewust de Belgische asielinstanties te voorzien van

vervalste identiteitsgegevens en vervalste identiteitsdocumenten verhindert nog langer geloof te hechten aan zijn verklaringen zijn land te hebben verlaten om redenen die verband houden met het vluchtelingenverdrag.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Bangladesh aantoont. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a en artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar algemene rapporten, *in casu* de rapporten van Amnesty International, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER